

HARP
SANAT

1940'LARIN PİLOTU
Çetin Tuna

1940'LARIN PİLOTU

Harp Sanat©

www.harpsanat.com

harpsanat@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Özgür Türkoğlu

Editör: Mahmut Sakal

Son Okuma: Özgür Türkoğlu

Mizanpaj Tasarım: Yusuf Efe

Kapak Tasarım: Yusuf Efe

İllüstratör: Ogan Kandemiroğlu

1. Basım, İstanbul, Şubat 2026

ISBN: 978-625-9664-19-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Harp Sanat Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan
eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir.

Çetin Tuna

İÇİNDEKİLER

HARP SANAT YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI	7
ÖN SÖZ.....	11
OKUL VE UÇUŞ.....	13
ASKERÎ EĞİTİM BAŞLADI	21
UÇUŞ OKULU	27
PARAŞÜTLE ATLAMAK.....	53
4. ALAY VE MS 406'LAR	57
3. TAYY.AL. P40	79
DENİZALTI -TATBİKAT	101
DEĞİŞİK TİP UÇAKLARIM	119
SINIR İHLALLERİ.....	131
MISIR SEYEHATİ.....	139
ARIZALI TOMAHAWK.....	153
SPIT V VE SPIT 9	163
EDİRNE SEMALARINDA GÖSTERİ UÇUŞU	187
YAZARIN NOTU	199
1948 YILI UÇAK DURUMU.....	201
UÇAKLARIMIN PROFİLLERİ.....	203
ÇEŞİTLİ FOTOLARI	217
SPITFIRE V B-C EL KİTABI.....	219
FOTOĞRAFLAR.....	243

HARP SANAT YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Harp Sanat Yayınevi, şanlı Silahlı Kuvvetlerimizde yıllarca görev yapmış olan emekli bir subay tarafından ülkemizdeki askerî tarih çalışmalarına katkı sağlamak için 2021 yılında kurulmuştur. Bili-min ışığını rehber edinen Yayınevimiz, Atatürkçü bir çizgide, bağımsız yayıncılık faaliyetlerinde bulunmayı temel ilke edinmiştir. Yayınevimiz, yayımlayacağı nitelikli eserlerle ülkemizde askerî tarih alanında hissedilen eksikliği gidermeyi amaçlamaktadır.

Bilindiği üzere toplumların tarihi incelendiğinde askerlikle ilgili hususların siyasi, sosyal ve kültürel alanlara doğrudan veya dolaylı etkilerinden söz edildiği görülmektedir. Bu etkilerin tespit ve değerlendirmesinin, günümüze ve hatta geleceğe bakan yönlerinin ortaya konulmasının fert ve devlet ölçeğindeki gelişime önemli katkılar sağlayacağı üzerinde durulmaktadır.

Sosyal bilimlerde askerî konulara ağırlık veren çalışmalar, Birinci Dünya Savaşı sonrasında önem kazanmaya başlamıştır. Zamanla genel tarih araştırmaları içinde kendine özgü bir anlayışa dönüşerek askerî tarih adı altında toplanan bu alandaki çalışmalar, Batı'da XXI. yüzyılda büyük bir hız kazanmışsa da Türkçe literatürde ne yazık ki henüz arzu edilen seviyeye ulaşamamıştır.

Karakter ve kültür kodlarımızda var olan askerliğe ve ona dair çalışmalara ivme kazandırılarak bu alandaki eksikliğin nitelikli eserlerle giderilmesine ihtiyaç duyulmaktadır. Aksi hâlde bu boş-

luğun akademik olmayan, ideolojik birtakım amaçlarla, bilgi ve belgeye dayanmayan yorumlarla ve popülist eserlerle doldurulması başka sorunları da beraberinde getirecek, ortak tarih bilincinin oluşumuna zarar verebilecektir.

Yayınevi olarak bu bilinçle, imkânlarımız nispetinde faydalı çalışmalar ortaya koymayı arzu ediyoruz. Bu alandaki akademisyen ve yazarlarla koordineli çalışmalar yürüterek akademik, tarafsız ve güvenilir kaynaklardan oluşan yerli ve yabancı nitelikli eserlerle okuru buluşturmak istiyoruz. Kuramsal kaynaklardan edebî eserlere kadar geniş bir yelpazede yapacağımız yayınlarla, askerliği meslek olarak benimseyenlerin yanında askerî tarihe ilgi duyan herkese hitap eden akademik ve edebî eserler ile başvuru koleksiyonu oluşturmaya çaba sarf edeceğiz.

Tarihin tozlu raflarında unutulmaya yüz tutmuş, sandıklarında kilitli kalan hatıraların, yazma eserlerin, baskısı tükenmiş kitapların; Yükseköğretim kurumlarında büyük emekler verilerek hazırlandıktan sonra atıl kalan değerli çalışmaların gün yüzüne çıkarılması için atacağımız adımlarla, bu türdeki yayınların ve disiplinler arası müşterek akademik çalışmaların artmasında teşvik edici bir rol üstlenmek istiyoruz.

Askerlik mesleğinin ilgi sahası içinde önemli bir yer tutan yönetim, liderlik, strateji ve organizasyon konularıyla yeni modellere ilham verecek çalışmaları okurla buluşturmayı da hedefliyoruz.

Askerî geleneklerin oluşturulması, geliştirilmesi ve sürdürülmesi amacıyla özellikle tarihe mal olmuş komutan ve stratejistlerin düşünce ve tecrübelerinin sonraki nesillere aktarılmasına hizmet edecek biyografi ve hatıratlarının yanında tenkit ve kritiklerini yayınlamayı amaçlıyoruz.

Harp tarihinin konuları dışında kalan ancak yazarı veya işlediği konu itibarıyla daha çok sosyal tarihin ve edebiyatın alanına giren eserlerin yayınlanmasının da önemli bir boşluğu dolduracağına inanıyoruz.

Her safhasını akademik bir titizlikle takip edeceğimiz, editörlük çalışmalarına önem vereceğimiz yayınlarımızda Türk Dil Kurumunun *Yazım Kılavuzu*'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edeceğiz.

Faydalı olabilmek niyet ve gayretiyle...

ÖN SÖZ

Bu eser, 1937-1948 yılları arasında Türk Hava Kuvvetleri'nde görev yapan Pilot Astsubay Başçavuş Süleyman Tuna'nın kalemin-den, havacılık tarihimizin derinliklerine uzanan bir yolculuk vaat ediyor. Süleyman Tuna'nın bizzat yaşadığı olaylar, dönemin efsanevi uçaklarına ve gökyüzündeki zorlu mücadelelere ışık tutuyor.

Kitapta, II. Dünya Savaşı'nın gölgesinde geçen yılların, Türk havacılığı açısından daha önce hiç anlatılmamış hava savunma maceralarına tanıklık edeceksiniz. Özel notlar, el kitapçıkları, uçuş defterleri ve tarihi fotoğraflarla zenginleşen bu çalışma, sadece kişisel bir anı kitabı değil; aynı zamanda bir dönemin ruhunu yansıtan tarihi bir belge niteliğinde.

Fakir bir taşra delikanlısının havacılık tutkusuyla gökyüzüne kazdığı bu tarih, yüreklere dokunan samimi bir anlatımla sunuluyor. Tuna, 9 yıl süren av pilotluğu serüvenine; 19 farklı uçak tipini ve tek başına gerçekleştirdiği 849 saat 40 dakikalık uçuşu sığdırarak, genç kuşaklara ilham verici bir miras bırakıyor.

Eserin basımını gerçekleştiren Harp Sanat Yayınevinin yönetici ve çalışanlarına teşekkür ederim.

Av. Gökhan ARICAN

OKUL VE UÇUŞ

1921 yılının Ocak ayında, Bursa'nın Yenişehir kazasında dünyaya gelmişim. Babam Kabakçı Mustafa, Balkan Harbi'ne asker olarak katılmış, Tuna boylarında savaşmış ve yaralanıp gazi olarak terhis edilmiş. Tuna olan soyadımız o günlerin hatırasına verilmiş. Babam daha sonra 1915'te Çanakkale Savaşı'na çağırılmış, bir süre yedek olarak bekletilmiş ve Çanakkale Zaferi sonrası terhis edilmiş. Kurtuluş Savaşı'nda ise Yenişehir'in savunmasına katılmış, ancak yaşı gereği orduya çağırılmamış.

Annemi ise maalesef hiç tanıyamadım. Adı Emine idi. Yüzünü hiç hatırlamıyorum. Daha sonraları, ben daha üç yaşımdayken ince hastalıktan vefat ettiği söylendi. Anasız büyümeyelim diye, ağabeyim Hasan'ın ve benim bakımım için babamı mahalleden kimsesiz bir kadın olan ciciannemiz Kadriye Hanım ile evlendirmişler. Bizi Kadriye annemiz büyüttü.

Babamın akrabaları, Yenişehir yakınlarında, şimdiki Hava Kuvvetleri yedek meydanının yanındaki Yolören köyünde otururdu. Zaman zaman onları ziyarete giderdik. Köyün hemen yanındaki mera dümdüz bir araziydi. Bahar ayları ile birlikte çift kanatlı kara renkli tayyareler meraya iner, personel için çadırlar kurulur, tahta barakalar inşa edilirdi. Etrafında tel örgüleri olmayan bu araziye biz köyün çocukları koşarak gider, yeşil çimlerin üzerine yatarak tayyareleri izlerdik. Bazen tüfekli neferler bizi kovalardı. Ama bazen mavi yakalı zabıtlar bizi yanlarına çağırır, şeker verirlerdi. Onlarla sohbet ederdik. Benim meraklı sorularıma büyük adammışım

gibi cevaplar verirlerdi. Hatta bir keresinde beni iki kanatlı bir tayyarenin içine oturtular. Orada bir sürü saat, düğme ve bacaklarımın arasında demirden bir sopa görmüştüm; o zabıt amca bana, ona lövyeye dendiğini söylemişti. Sağa sola oynatınca kanatlarda da bazı yerler oynuyordu. Çok şaşırılmış ve keyif almıştım. O zabıtların pilot olduğunu ve bu uçakları uçurduğunu öğrendikten sonra ben de pilot ve tayyareci olacağım diye hayaller kurmaya başladım.

Mısır koçanına altı üstlü iki tahta çakıp sözde uçak yapardım. Eteğime tutunan çocukları da uçururdum. Bir tek benim tayyarem vardı çünkü. Bu virüs beynime o zaman girmişti. İnen, kalkan, üstümüzden veya yakından uçan tayyarelere hayran hayran bakardım. Derken ilk mektep çağı gelmiş, okula başlamıştım. Canım babam ne yapar eder okumamı sağlardı. Küçük bir bahçesi vardı; orada mevsimlik sebzeler yetiştirir ve pazarda satardı. Kabakçı Mustafa lakabı oradan geliyordu. Fazla bir geliri olmadığından bizim için çok büyük harcamalar yapamıyordu. Kendi elleriyle yaptığı, derme çatma, gecekonduvari bir evimiz vardı neyse ki. Biz ağabeyimle komşuların verdiği eski elbiseleri ve ayakkabıları giyerdik. İlk mektebi Yenişehir'de okuyup bitirdikten sonra, evlenerek Bursa'ya taşınan ağabeyimin yanına gidip rüştiyeye (ortaokul) yazıldım kendi başıma. Ağabeyimle aramızda 14-15 yaş vardı. Rahmetli babam bizi iki savaş arasına denk getirmişti. Ağabeyim Ulu Camii'nin yanında ayakkabı tamirciliği yapıyordu. Ben ise İskender İskenderoğlu'nun yanında garsonluk yapıyordum mektepten sonra. Geceleri de sokak lambasının ışığında ders çalışırdım. Hâlâ aklımda tayyareci olmak vardı ama Bursa'dan başka yer bilmeyen ben bunu nasıl yapacaktım? Üstümüzden geçen tayyareleri kaybolana kadar izler dururdum.

Tüm sınıf mevcudumuz 10-15 kişi kadardı. Rüştiyeyi bakalor-ya denilen zor bir bitirme sınavıyla okul ikincisi olarak tamamladım.

İdadiye (lise) gitmek istiyordum ancak babamın da ağabeyimin de durumu ortadaydı. Çaresiz Yenişehir'e döndüm. Babama bahçede yardım ediyordum, pazara çıkıyordum. Çok çaresizdim. Bir gün elinde davuluyla tellal geçti mahalleden. Bir duyuru yapıyordu. Bu duyuru tüm dünyamı değiştirmişti. "Eskişehir Hava Mektebine gedikli tayyareciler yetiştirilmek üzere rüştiye mezunu talebe alınacaktır, duyduk duymadık demeyin!" diyordu. Allah'ım, işte o gün dileklerim kabul olmuştu. Müracaatların Türk Hava Kurumuna veya askerlik şubesine yapılacağı söyleniyordu. Ve mahalledeki duvarlara bu afişi yapıştırıyorlardı:

Görsel 1: Gedikli Tayyareci afişi

Yenişehir’de o zamanlar THK şubesi yoktu. Diplomamı ve nüfus kâğıdımı kaptığım gibi soluğu askerlik şubesinde aldım. Kapıdan girdiğimde birkaç zabıt koridorda konuşuyorlardı. Yanlarına gidip “Ben tayyareci olmak istiyorum.” dedim. Bana baktılar, sonra da birbirlerine bakıp gülmüşdiler. Üstünde kolları kısalmış, önü darlıktan zor kapanan bir ceket; içinde yıkanmaktan yıpranmış bir gömlek; altında ütüsüz, yamalı, boyu kısalmış bir pantolon; bacaklarında kalın çoraplar; ayaklarında altı delik ayakkabılar ve başında sekiz köşe kasket ile bir yeni yetme... O dönemler herkes aynı durumdaydı: Yeni toparlanan bir ülke, okuyan az, fakirlik çok... Sonradan yüzbaşı ve şube başkanı olduğumu öğrendiğim iri zabıt bana, “Sen tayyareci mi olacaksın? Var mı senin diploman bakalım?” dedi. “İşte burada.” dedim. Baktı, şaşırıldı. “Aferin sana.” dedi. “Şimdi evraklarını hazırlayıp seni Eskişehir’e göndereceğim.” dedi. Bunu duyunca dünyalar benim oldu. “Hadi bakalım, Yenişehir’den de bir tane tayyareci çıksın.” diyerek gülmüşdü. Hemen gerekli evraklar hazırlandı, bunlar kırmızı karton bir dosyaya kondu ve elime tutuşturuldu. Yüzbaşı, “Nasıl gideceksin Eskişehir’e? Paran var mı?” dedi. “Yok.” dedim ellerimi iki yana açıp. “Tamam.” dedi. “Sülüs kesin bu delikanlıya, Bursa’dan Eskişehir’e otobüsle gidecek.” Bir küçük kâğıt daha verdiler elime bedava bilet gibi. Yüzbaşı “Yalnız Bursa’ya gitmen lazım, buradan gönderemiyorum.” dedi. “Koşarak bile giderim kumandanım!” dedim. Güldü. Elini öptüm, o da alnımdan öptü. “Yolun bahtın açık olsun, beni haberdar et, olur mu?” dedi.

Uçarak eve geldim. Hemen Bursa’ya gidecektim. Kadriye anemin elini öptüm. Helallik aldım. “Tayyareci oluyorum.” dedim. “O ne ki?” dedi analığım. Anlattım, ağlamaya başladı. Babam bahçedeymiş, koşarak oraya gittim, anlattım olanları. O da ağladı sevinçten. “Sen kurtul bari bu yoksulluktan evlat.” dedi. “Emeğin

boşa çıkmasın, Rabb'im seni korusun, bizi unutma.” Elini öptüm, uzun uzun sarıldık. Babam beni sımsıkı sarıyordu. Helalleştik ve ayrıldım. Yürüyerek çıktım Yenişehir'den bir şeyler denk gelir diyerek. Geldi de. Öküzlerin çektiği bir araba... Bursa'ya giden bir aile... Yanlarına beni de aldılar. Yürümekten kurtulmuştum. Bursa'ya indikten sonra doğru ağabeyimlere gittim ve geceyi onlarda geçirdim. Ağabeyim, “Oğlum, askerlik zordur, yapamazsın, sen hele de tayyareci, boş ver.” dedi. Ayakkabı tamircisi ağabeyimin nasihati buydu işte. Sabah olmak bilmedi. Yengemin ve ağabeyimin ellerini öpüp helalleştim, doğruca garaja gittim. İki inzibat dolaşıyordu, onlara sülüsü gösterdim. “Yardım edin, ne yapacağım?” dedim. Çok yardımcı oldular. Saat 10 otobüsüne bindirdiler beni. Yol uzun, otobüs yavaştı. Eskişehir'e indikten sonra doğruca yerini araya sora bulduğum askerlik şubesine gittim. Saat dört falan olmuştu. Askerlik şubesinde yakinen ilgilendiler tayyareci adayı ile. “Geç oldu, yarın sabah gel, biz seni götürürüz.” dediler. “Kalacak yerin var mı? Bursa'dan gelmişsin.” Ben, “Yok, ben buraları ilk defa görüyorum.” dedim. “Peki.” dedi zabıt. “Nefer abilerinle kalırsın bu gece. Yer gösterin delikanlıya, misafirimiz var.” İlk karavanayı orada, o asker abilerle yedim. Sonra bana bir ranzada yatak gösterdiler ve yattım. Ertesi sabah erkenden uyandım. Dedikleri gibi beni bir Jeep'le havaalanına götürdüler. Hava Okulu oradaymış. Bu, gördüğüm en büyük binaydı, girdik. Beni getiren nefer ayrıldı. İçeride bir başka nefer kapıda bekliyordu. Dosyayı aldı elimden, “bekle” dedi. İçeri girdi, sonra çıktı. “İçeri gir.” dedi. Bir masanın etrafına oturmuş dört zabıt vardı. Çay içiyorlar, önlerindeki evraklarla ilgileniyorlardı. Girince hepsi bana uzun uzun baktı. Kıyafetim dünkünün aynıydı. Evraklarına baktılar, bazı sorular sordular, konuşturdular beni. Yenişehir'deki zabite olduğu gibi kaba değil kibar ve sakın cevaplar verdim. Evraklarım ve ben iyi bir intiba uyandırmış olmalı-

yım. Beni Eskişehir Askerî Hastanesine sevk ettiler. Çok şaşırđım. “Hasta değilim ben.” dedim. Meğer tam bakımdan geçecekmişim ve sağlığımyı raporlayacaklarmış. Kural öyle. Kapıdan çıktım. Tesadüf, bir fotoğrafçı nefer, “Gel hemşerim, senin bir resmini çekeyim, hatıra kalsın, bir daha bu elbiseleri giyemeyeceksin.” dedi. Güldük. Hava mektebinde bu fotoğrafı çektirdim:

Görsel 2: Hava okuluna girdiğim ilk gün

Sonra bir otobüsle nereden geldiklerini anlamadığım 15-20 kişiyle birlikte hastaneye geldik. Sadece donla kalacak şekilde soyup gözden kulağa, kafadan ayağa tüm vücudumu muayene ettiler. Röntgenimi bile çektiler, hayatımda ilk defa. Sonra muayeneleri geçenlerin her iki koluna da bir sürü aşı yaptılar. Giyindik, elimizde belgelerle yine aynı otobüse bindik; bu defa daha az kişiyle hava meydanına döndük. Bizi küçük bir hangarın önünde indirdiler. Tek sıra olup bu hangara girdik. Bir asker sırayla ölçülerimizi aldı, ayakkabı numaramızı sordu ve bize çamaşırlar, kıyafetler, ayakkabılar, havlular, tıraş takımları ve hatta diş fırçası ve daha bir sürü şeyler verdiler. Hayatım boyunca bu kadar çok ve yeni eşyam hiç olmamıştı. Sonra bir koğuşa götürüldük. Üstümüzü değiştik. Birer dolabımız oldu. Eşyalarımızı bize gösterildiği gibi yerleştirdik. Ardından berbere gittik. Saçlarımızı -benimki zaten kısaydı ama- iyice kısalttılar. Daha sonra hamama götürdüler bizi. Bol köpüklü sabunlarla güzelce yıkandık. Üniformaları da giyince çakı gibi birer Tayyare Mektebi öğrencisi olduk. Artık serbesttik. Koğuş ve yemekhane arasında geçen o hafta birkaç kişi daha aramıza katıldı ve böylece toplam 23 kişi olduk.

ASKERÎ EĞİTİM BAŞLADI

20 Eylül 1937 günü eğitime başladık. Temel askerlik eğitimi alıyorduk; önce asker olmayı öğrenmeliydik. Hepimize manevra sırt çantası, Kırıkkale tüfek, süngü, matara, palaska ve botlarımızın üstüne giymek üzere tozluk tabir edilen birer çift bez verdiler. Bir ay boyunca bölük piyade gediklerimiz bize; rahat, hazır ol, sağa dön, sola dön komutlarını, uygun adım yürümeyi, sürünmeyi, kaz adımını ve en önemlisi de selam vermeyi öğretiler. Ham vücutlar ilk hafta ağrıdı, sonrasında ise artık her şeye alışmıştık. Sabah saat 6'da kalkıyorduk ve akşam saat 9'da yatıyorduk. Sabah, öğle ve akşam yemekleri evimizdekilerden iyiydi ve tam zamanında yeniyordu. Ve bize her ay bir miktar da harçlık veriliyordu ki bu en güzel tarafıydı. Bu temel askerlik eğitimi bitince daha ağır bir eğitime geçtik. Üç nokta atışı, süngüleşme ve yakın muharebe eğitimlerinin ardından, en sonunda Kırıkkale tüfeği ve tabancayla atış eğitimlerini aldık. Artık görülecek tüm eğitimleri tamamlamıştık. Bu eğitimler tam bir yıl sürmüştü ve aslan gibi askerler olmuştuk.

Görsel 3: Temel askerlik eğitimlerinden kareler

Görsel 4: Temel askerlik eğitimlerinden kareler

Silahlı ve spor ağırlıklı eğitim bir yıl sürdü. Yeni şeyler öğreniyorduk, bilgi ve kültürümüz de artıyordu. Çakı gibi askerdik artık. Selam vermeyi, ateş etmeyi, süngü kullanmayı ve yakın dövüşü öğrendik. Birçok spor branşında da kabiliyeti olanlar öne çıkmıştı. Güreş, atletizm, futbol, boks vs. Herkes ilgi duyduğu bir spora yönlendiriliyordu. Ben futbol ve boksu seçtim nedense. Eldivenlerden dolayı herhâlde. Futbol iyi bir spordu ama boks sevmedim. Çok dayak yeniyordu ve sakatlanma riski de vardı; bu yüzden vazgeçtim.

Görsel 5: Atatürk'ün Eskişehir hava okulunu teftişinden

1937 yılında Atatürk'ümüz Eskişehir Tayyare Fabrikasını ziyaret etti. Bizler o zaman yeni öğrencileriz. Hepimizi tören alanına topladılar. Fabrikadan sonra Atatürk bizi de teftiş etti. Atatürk "Zafer süngünün ucunda değil tayyarenin kanadındadır." dediğinde benim tahminen 15-20 adım önümdeydi. Müthiş heyecanlanmıştım, onu canlı görme şansına ermiştim. Dizlerim titriyordu. Bize kısa bir konuşma yaptı. "İSTİKBAL GÖKLERDEDİR!"

dedi. İçimiz bir tuhaf olmuştu. Tüfekte selam vaziyetindeydik, hayranlıkla gözlerinin içine bakıyorduk. Ağzından çıkan her kelimeyi ezberledik. Allah'ım o büyük insanı görmemize fırsat vermişti. Uzun süre etkisinden çıkamadık. O nasıl bir karizma, nasıl bir etkilemekti! Çözemedik. Saygımız ve sevgimiz hiç eksilmedi, çizdiği yoldan milim ayrılmadık.

19 MAYIS 1938 HAVA MEKTEBİ SPOR EKİBİ

Görsel 6: Spor faaliyetleri

1938 YENİŞEHİR İZİNDE OKUL ARKADAŞLARIYLA

Görsel 7: İlk memleket izni

Birinci yıl bittikten sonra bizlere izin verdiler. Doğru memleketlere dağıldık. Babamı ve annemi çok özlemiştim. Tabii ağabeyimi ve arkadaşlarımı da... Bazı varlıklı arkadaşlarım liseye başlamıştı. Hasret giderilmiş ve birikmiş anılar anlatılmıştı. Yenisehir'de ilk defa üniformalı bir tayyareci oluyordu; bu yüzden havam büyüktü. Tabii askerlik şubesine gidip komutanı asker selamıyla selamlamayı unutmadım. Beni tanıyamadı önce. Anlatınca hatırladı. Sarıldık. Her güzel şey gibi ara izin de çabuk bitti. Ve Eskişehir'e döndüm. Askerlik eğitiminden sonra, ikinci yılda, genel kültür, matematik, fizik, Türkçe, adabımuaşeret ve tayyareciliğin ABC'si derslerine başladık. Bu tayyareciliğin ABC'si en sevdiğim ders olmuştu. Bir pilotun uçağını tanıması ve hangi şartlarda ne tepki verdiğini